

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

8. listopadu 2015

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH,
ANGLIE

ČTENÍ: Ezdráš 1-2, Ozeáš, Skutky apoštolů 21-22

CO OBNÁŠÍ JMÉNO?

Jména jsou důležitá. Identifikují, kdo jsme, a informují ostatní o tom, do jaké rodiny patříme. Rodné jméno některých z nás se může změnit. Kupříkladu ženy, které se vdají, si nechávají změnit příjmení na příjmení manžela, aby ukázaly, že se staly novou členkou jeho rodiny. Změna jména však může mít i jiné příčiny – vzpomeňme si na patriarchu, jenž se původně jmenoval Abram. Jeho jméno muselo být změněno, neboť se změnil jeho vztah k Bohu. Genesis 17 nám říká, že Bůh s Abramem uzavřel smlouvu. Slíbil Abramovi, že se stane otcem mnoha národů, a proto se musel přejmenovat z Abrama na Abrahama. Jméno, které znamenalo „Vysoký otec“, po změně znamenalo „Otec množství“ nebo „Otec mnoha národů“. Nové jméno ztotožnilo onoho muže s Božím záměrem.

V první části našeho dnešního čtení z Ezdráše nacházíme seznam rodin a jednotlivců, kteří vyšli spolu s Ezdrášem z Babylónu, aby se vrátili do své vlasti, do Izraele. Proč je zde uveden? Musí pro to být nějaký důvod, ale jaký? Na seznamy jsme zvyklí – máme církevní seznamy členů a i města mají seznamy jmen lidí, kteří v nich žijí. Jsou zde ještě nějaké jiné důvody? Možná ano!

Pro Židy je jejich jméno připomínkou jejich tradic, vzpomínkou na předky a na sliby dané praotcům, Abrahamovi, Izákovi a Izraelovi. Jde o více než o pouhou připomínku, neboť jsou součástí záměru, který má Bůh se svým lidem, a Izraelité sdíleli samotné jméno Boží!

Důležitost zachování jména byla zdůrazněna, když Ezdráš, který zjistil, že i kněží se ženili s ženami mimo Izrael, požadoval, aby byly tyto cizí (pohanské) ženy zapuzeny. Obdržení nového jména nebo začlenění se do židovské rodiny vyžadovalo uznání vztahu s Bohem a slibů daných praotcům. Ezdrášův čin nebyl náhlým rozhodnutím, které by učinil ve spěchu, důkladně se nad ním zamýšlel po dobu přibližně tří měsíců! Proč to však bylo tak důležité? Zákon Leviticu požadoval, aby si kněží nebrali ženy, které byly světsky zaměřené nebo morálně zkažené. Takové manželství by nepříznivě ovlivňovalo jejich kněžské působení a dávalo by ostatním špatný příklad. I v rané apoštolské církvi Pavel píše Timoteovi, že ženy diákonů by měly být „čestné, nepomlouvavné, střídme, ve všem věrné“. Přijetí změny jména nebo prohlášení se za křesťana tedy bylo projevem ochoty žít život s vyššími morálními standardy. Vyžadovalo to žít co nejpřesněji podle příkladu samotného Ježíše.

V knize Ozeáše, kterou právě čteme, měla prorokova žena Gomera dvě děti, kterým byla dána jména, jež záměrně vybral Hospodin. Jména, která jim Bůh dal, by asi byli rodiče stěží vybrali, obsahovala však důležitá poselství pro Izrael. Prvorozený se jmenoval Jizreel, z čehož Izrael vyrozuměl, že jeho království je u konce a jeho lid bude rozprášen mezi pohany. Lóruháma, jméno druhého dítěte, neslo poselství, že Bůh neprojevívá žádné slitování nad národem, nýbrž zcela zruší jeho království. Až do doby...

Na základ toho všeho vidíme, že kvůli nedostatku víry a kvůli zalíbení ve falešných bozích pohanů bude Izrael potrestán. Protože Izraelité dávali přednost uctívání model před poslušností vůči Bohu, jejich Otci, Hospodin se rozhodl ukončit království Izraele a rozpráshit jeho lid. Avšak díky víře a poslušnosti Abrahama, který se s důvěrou svěřil Bohu, dojdou všechny národy blaha a požehnání!

V zítřejší kapitole se nachází překrásná výzva k lidem: „*Pojďte, vraťme se k Hospodinu, on nás rozsápal a také zhojí, zranil nás a také obváže!*“ V tomto prvním verši se tedy objevuje radostné volání – navraťme se k Hospodinu. Ve třetím verši je však přínos návratu k Hospodinovi uveden výslovně – poznáme Boha!

Ten je opět nazýván oním velkolepým jménem smlouvy, Jahve, „ten, který bude“, které bylo sděleno Mojžíšovi

u hořícího keře, když se zeptal Boha: jak se jmenuješ? Toto jméno je jako žádné jiné v Písmu; je to prohlášení ohledně Božího záměru s vykoupěnými. Když jsou všechny verše, které k sobě navzájem odkazují, propojeny, záměr je zcela jasný – svatí budou sdílet božskou přirozenost! To je skvělé! V dopise apoštolské církvi v Pergamu Pán slíbil věrným nové jméno! Z toho, co jsme již viděli, vyplývá, že nové jméno znamená velmi jedinečný vztah! Jakou útěchu nacházíme v této nádherné naději!

Když anděl Gabriel řekl Marii, že byla vybrána, aby se stala matkou Božího syna, prohlásil, že se bude jmenovat Ježíš. Byla to Boží volba a Marie se na ní nepodílela. To je další příklad, kdy Bůh vybral jméno, které se pro dotyčného hodilo. Popisuje a definuje roli, kterou měl Ježíš hrát v Božím záměru. Měl být spasitelem nejen Izraele, nýbrž celého lidstva. Tento člověk je potomkem Abrahama, skrze nějž bude požehnán celý svět! Jak se však ve svém chování liší od lidu Izraele, kterým byl obklopen, od lidí, kteří jej chtěli odsoudit k smrti. A to vše kvůli tomu, že žil bezúhonným životem, který dnes oslavíme chlebem a vínem.

Když Ježíš povolával své učedníky, Ondřej řekl svému bratrovi Šimonovi Petrovi: „našli jsme Mesiáše“, čímž myslel, že spatřil Krista, pomazaného krále. Když se tedy autoři Písma zmiňují o Ježíšovi, spojují obě jména a hovoří o Ježíši Kristu. Tímto onoho člověka definují a vyhlásují jeho záměr. A nejen to, Matouš ve svém prvním verši jasně zmiňuje Pánovu rodinu. Ježíš pochází z rodiny krále Davida a patriarchy Abrahama, syna Adama.

Ve čtení z Nového zákona Lukáš zaznamenává Pavlovu obhajobu před autoritami, v níž apoštol popisuje podrobnosti své konverze. Pavel, oslepený silným světlem, je veden do starobylého města Damašku, kde se setkává se zbožným mužem jménem Ananáš, který když se setkal s Pavlem poprvé, mluvil o něm jako o „bratru Saulovi!“ Tento dřívější pronásledovatel církve se nyní stal členem oné nové rodiny věřících v Kristu.

To je pozoruhodné postavení, protože tento apoštol byl Žid z kmene Benjaminova, farizej, právník a specialista na Mojžíšův zákon včetně jeho rituálů a obávaný pronásledovatel rané apoštolské církve. Musel však být pokřtěn, aby mohl volat vzývat jméno Páně! To je zajímavá skutečnost – přese všechny své nároky, výchovu a vzdělání stejně musel být pokřtěn, aby se mohl připojit k rodině věřících. K rodině lidí, kteří se snažili žít životem, který byl přijatelný pro Pána Ježíše.

Později ve svém životě měl apoštol vysvětlit bratrům a sestřám v Galacii, proč byl tento křest tak nezbytný. Asi si vzpomínáte, že nám ve třetí kapitole listu Galatským připomíná, že Bůh dal nádherné sliby člověku, jehož jméno bylo změněno na Abraham, a jeho potomku Ježíši Kristu. Víme přesně, co mu bylo slíbeno – věčné vlastnictví země Izraele, jejíž hranice byly ustanoveny králi Davidem a Šalomounem. A také vzkříšení k věčnému životu, který by mu umožnil nabytí vlastnictví jeho země. Znamená to však ještě daleko více! Tento slib je otevřen i pro ty, kdo chtějí věřit a chtějí patřit k Boží rodině.

Křtem v Ježíše se totiž stáváme členy oné rodiny založené Abrahamem! Jakožto členové oné rodiny sdílíme abrahamovské sliby, identické sliby dané Bohem patriarchovi. Naše rodina je zcela jedinečná – muži i ženy, ať bohatí či chudí, jsou si všichni rovni a budou sdílet nové jméno.

Připomeňme si nyní Ježíše prostřednictvím jeho symbolů chleba a vína, protože skrze svůj život, smrt a majestátní zmrtvýchvstání nám umožnil obdržet ono nové jméno, až se vrátí!